

Štev. 7. in 8.

V Ljubljani, meseca julija 1923.

Leto XXIV.

Goriški moji domovini.

O, tožna moja domovina,
srce me vselej zaboli,
ko sila bridkega spomina
privede mi te pred oči!

Nekdaj vsa srečna si cvetela,
naš glas po tebi je zvenel,
vsa ti v blaginji si živela,
brat z bratom živel je vesel!

Kje je sedaj lepota tvoja?
Oh, groblje mesto je in vas!
Kje časi radosti, pokoja,
nekdanjih spevov kje je glas?

Sovražnik ljut je planil nate,
poljé, vinograd poteptal,
pomoril naše rodne brate,
a mnoge v sužnost je odgnal!

In svetogorsko je svetišče
razsul in mnogi dom blesteč,
begunec zdaj po svetu išče
zavetja, kruha si proseč.

Ne čuje naša se beseda,
tuj glas prileta na uho,
sirota trepeta vsa blede,
pritiska tujec jo hudó!

Oj, tožna moja domovina,
li tebi več rešitve ni?
Glasove vernega čuj sina:
Še gledala boš lepe dni!

Tam za gorámi se že svita,
zaznava se svobode dan,
sovražna moč bo v tla pobita,
ne bo več suženj Goričan!

Naš glas se tu bo zopet širil,
spet mesta vstanejo, vasi,
in narod naš se bo umiril,
čul vrisk bo srečnih se ljudi!

Minila doba bo trpljenja,
objemal se bo z bratom brat,
slavili bomo dan vstajenja,
zahvaljen Bog stotisočkrat! —

Janko Leban.

